

L'última màgia

Per aguantar encara uns dies l'engany li he mentit, tot sopant, davant d'una pregunta directa

Foto: Andrea Jofre

Suposo que enguany serà el darrer de ser només la que conversa, qui renta un nas que sagna, la que l'apressa als matins per no fer tard. Qui li diu que les bruixes existeixen però que no cal patir, que sa mare és l'única i prefereix rosegat bròquil que bracet de criatura. Serà l'últim, suposo, que pel mèrit màgic del matí de Reis ens abraça a nosaltres content tot just perquè hi som i diem gràcies mirant enlaire.

Ja es mira el tíó amb desconfiança, que no ho veu clar, que un tronc menut que no faria un foc decent sigui capaç de tanta festa. I per aguantar encara uns dies l'engany li he mentit, tot sopant, davant d'una pregunta directa. Què hem de ser nosaltres, quin sentit tindria? I amb els ulls es mira el plat, enforquilla un plec d'enciam i li sento les neurones remenar-se-li dins el cap, intentant comprendre.

Quan ho vaig saber, quan vivia el que ell viu ara, vaig sentir una immensa culpa, tota la que cabia en un moment al pit d'una criatura. Se'm van fer una muntanya tots els regals, els papers acolorits, totes les gràcies que no havia donat a qui tocava. Sé que tot canvia, que tot s'adapta, que això també és fer-se gran. Que la màgia, com la matèria, ni neix ni mor, es transforma i que

viure és canvi, i que tal dia farà un any. Però mentre ell hi cregui es manté un espai on figura que no hi soc, que no mano, que no ordeno, no decideixo. I en aquest espai hi ha màgia, i misteri, i, encara que sigui una resposta de mentida a una pregunta directa, s'hi està bé, en aquesta llibertat.